

Märgates lihtsust, külvame tugevust

Ma armastan Eestit. Ma armastan tema suve ja sügist, kevadet ja talve. Armastan siinseid inimesi, pidusid, külasid, suvekohvikuid, randu, metsi ja kodusid. Ükski armastus pole aga kunagi lõpuni muretu.

Me elame lõputute võimaluste ajastul. Võimalused on võimalikud tänu turvatundele. Mina olen üles kasvanud, tundmata kunagi suuremat hirmu oma vabaduse pärast ja usun, et nii ka suur osa minuealistest - meil on vedanud. Siinjuures kipub aga midagi väga lihtsat ja nii olulist ununema. Ma pean silmas märkamist, tänulikkust ja suhtlemist. Kasutan sõna ununema, mitte kaduma, sest tean, et inimestes on see olemas, tuleb lihtsalt südamest üles otsida. Inimesed kõnelevad aina enam oma juurtest ja põlvkondade tagustest väärtustest. See on justkui soov leida lootust ja tasakaalu, vastandlikuna hetke paljususe, muutuva ja kõikelubava maailma keskel. Eestlaste ürgne ühtsustunne on võimas ja see võiks väljenduda ka nendel kõige harilikematel päevadel. On tõesti oluline pidada meeles oma lähedasi ja võtta päevast väikegi aeg, tunda huvi, kuidas neil läheb. Aega tuleb leida ka pereliikmetele, kellega me iga päev ei kohtu. Sageli on nii, et oma samas linnas elavat vanaema nähakse aastas korra - jõululaua taga.

Vanavanematega läbikäimist olen ma ise alati tähtsaks pidanud. Võimalust koguda neilt elutarkust ja luua mälestusi terveks eluks. Vanemate inimestega on kerge suhelda. Nad on natuke nagu lapsed, kes ei jäta ütlemata, mida mõtlevad, tehes seda samas nii eluküpselt. Vanainimestes on kadunud maailma peensust ja samas lihtsust. Nad oskavad märgata ja tunda rõõmu lihtsatest asjadest.

Kohtasin ühel hommikul kooli kõndides vanadaami, kes oma maja ees teelt värsket lund rookis. Ta oli nii pühendunud oma tegevusele ja vaatas siis õhinaga selja taha lahti lükatud kõnnitee poole, näos naerukortsud. Siis märkas ta mind ja ma naeratasin talle. Vanainimestele naeratan ma alati. See on mingi tung minus öelda neile sõnadeta, et noored oskavad ka märgata. Midagi selles naises valmistas mulle sel hommikul nii suurt rõõmu, temas oli see lihtsus.

Ma soovin, et poleks näha vaja hävingut, saamaks aru, milline aare meie kodumaa maailmakaardil on. Rasketel aegadel on nii iseloomulik ülistada seda, mis muidu näib nii loomulik ja kättesaadav. Selle poolest on kaotused meid alati rikkamaks teinud.

Kui ma räägin heade suhete hoidmisest, pean silmas ka sõpru. Võib näida, et täna, kui meil on lugematu arv meediakanaleid, kus uued tutvused on kerged tekkima ja on lihtne hoida sõprussuhteid. Vastupidi. Tänu arenevale maailmale on suhtlus sõpradega muutunud suuresti digivahendite põhiseks, mille tõttu üksteise valesti mõistmine on kerge tulema. Seeläbi unustatakse ka sõpradega kvaliteetaja väärtustamine, teineteise jaoks tõeliselt kohalolemine ja tänutunne. Olles ise seda kogunud, oskan seda väga hinnata. Tänu üksteisele on teise inimese olemasolu üle on tihti raske väljendada, ometi on see üks osa tugeva sõprussuhte vundamendist. Muidugi ka hoolimine ja üksteise märkamine.

Arvan, et märkamine ongi kõige alus. Olgugi et see on keerukas, tunnen, et me saame sellega tegelikult aina paremini hakkama. Eesti ühiskonnas on palju avatust. Kindlasti on see minu põlvkonna jaoks suur võit. Usun, et oleme palju teadlikumad, kui õpilased 50 aastat tagasi

seda olid. Neile polnud ülejäänud maailm nii kättesaadav, kui see on täna, ning lisaks pole meie seas enam paljud teemad tabud, mis seda kunagi olid. Meile läheb korda kvaliteetse hariduse omandamine ja me mõistame selle olulisust riigi õitsengu jaoks. Me anname oma rahvale uue värvi ja hingamise, hoides samal ajal südames kohta meie ajaloole ning traditsioonidele.

Ma armastan Eestit ja siinseid inimesi. Ma usun neisse. Hoidmaks meie kallist kodu ja rahvast on vaja märkamist, hoolimist ja vahel oskust tunda rõõmu lihtsatest ilusatest hetkedest, mida elu meile pakub. Kõike, mida meil on, ei tohi pidada iseenesestmõistetavaks. Seda meeles hoides oleme tugevad. Tugevad koos oma igapäevaste väikeste kergete mõtetega.

Palju õnne, Eesti!

Maarja-Luisa Adelman 12.H